

És molt probable que davant de tanta incertesa i manca de bon govern Francesc Coll, bon coneixedor del món rural i obrer, veient la poca dedicació que els poders governamentals prodigaven a l'educació dels infants, sobretot nenes, i a l'evangelització dels fidels, decidís fundar l'any 1856 una comunitat religiosa per pal·liar aquest dèficit. Així va néixer la Congregació de Dominiques, que aquest any celebra els seus 150 anys d'existència.

Al llarg d'aquest període es van fundar a la província de Girona divuit escoles, quatre de les quals encara funcionen: Anglès (fundada el 1890), Salt (1892), Pont Major (1894) i Girona, a Sant Narcís (1960). També han estat presents a Sant Esteve d'en Bas, Montagut, Santa Pau i Mieres (tots quatre centres fundats el 1858), a les Planes (1860), Aiguaviva (1861), Camallera (1865),

Celrà (1872), Cadaqués (1878), Amer (1884), Tossa (1888), Castellfollit (1890), Vallfogona (1895) i Campdevànol (1933). Actualment la congregació té obertes 142 cases, repartides pels cinc continents.

Per commemorar l'aniversari, el 2006 van tenir lloc diverses actuacions i projectes en tots els centres de dominiques, dirigides als alumnes, professors, pares i públic en general. També s'han fet publicacions, festes i una concentració multitudinària a Montserrat el 2 de setembre de 2006, sota el lema «150 anys donant vida».

Cal valorar l'empresa multinacional —en el sentit més ampli de la paraula— iniciada pel pare Coll i continuada per les seves seguidores a favor de l'educació i la convivència en valors, actituds tan vigents ara com fa 150 anys.

M. Carme Domènech i Puig

Immigració i bones pràctiques a Olot

«Bones pràctiques en immigració a Catalunya», Olot, 20 d'octubre de 2006, Auditori del Casal Marià. Organitzat pel Pla de Ciutadania i Immigració de la Garrotxa, amb el suport de l'Ajuntament d'Olot, del Consell Comarcal de la Garrotxa i de la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

El passat 20 d'octubre es va celebrar a Olot la primera jornada de bones pràctiques

en immigració a Catalunya. Unes jornades de «luxe» organitzades pel Pla de ciu-

dadania i immigració de la Garrotxa amb el suport de l'Ajuntament d'Olot, el Consell Comarcal de la Garrotxa i la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya.

L'acte va aplegar prop de dues-cents cinquanta persones, amb l'objectiu d'escoltar i debatre dotze experiències d'arreu de Catalunya centrades en diferents àmbits de la immigració i en la integració dels nousvinguts. De tot plegat, en vaig treure una conclusió positiva, i és veure que tècnics d'immigració, treballadors socials, professionals de l'educació i del món sanitari, entre d'altres, posessin de manifest els avenços importants que s'estan produint en l'àmbit de la immigració en general i en el de la integració social en particular. Uns avenços lents, discrets, moltes vegades només coneguts per la gent que hi treballa de manera directa o que és objecte de la intervenció. En qualsevol cas, canvis positius gràcies als recursos que s'hi aboquen, als tècnics que hi treballen i a la ciutadania —immigrada o no immigrada— que participa del treball comunitari: una estratègia fonamental per avançar plegats en una societat que des de tots els punts de vista ha de ser més sostenible.

Aquesta reflexió, sens dubte esperançadora, contrasta amb els missatges que, dia sí i l'altre també, ens arriben pels diferents mit-

jans de comunicació: missatges que, intencionadament o no, posen l'accent en el nombre de persones que intenten arribar a l'Estat amb pasteres, en el nombre d'irregulars que hi ha a Catalunya, el nombre de menors que «ha d'atendre l'Administració, el nombre de problemes relacionats amb la seguretat ciutadana... De vegades penso que la premsa, en la qüestió de la immigració i en tantes altres, presenta una petita part de la realitat —a vegades tal com és i de vegades desvirtuada. I és a partir d'aquesta informació que els ciutadans acabem construint en el nostre imaginari col·lectiu fotografies perfectament definides —malgrat la imprecisió de base— que funcionen com a categories inqüestionables. No m'estranya que encara avui molts i moltes pensin que amb la immigració no hi ha res a fer, que sigui impossible que uns i altres ens puguem entendre, que és inevitable el xoc de civilitzacions, etc.

La Jornada constava de quatre blocs: «Gestió de la diversitat: com s'organitzen les administracions locals?», «Foment de la convivència: accions de foment de la convivència», «Gestió de crisis: com gestionem situacions de crisis?» i «Igualtat d'oportunitats: accions que promoguin la igualtat d'oportunitats».

Jordi Feu i Gelis